

A sorok vándorlása – semmi egyéb

1. Igyekszem közönyösre hangolni magam, de:
egyre komorabbá zordonulok. Föltörne
belőlem az epe és a sok szitok, de:
inkább hagyom, hadd váltson pszichésre.
Az étellel küzdenem kéne vitézül, de:
az elszántság elfoszlik egykettőre...

Ugyan kérem: még nem bukkant alkalmas csatatérre.

2. Egy ideje már csak a testemet érzem.
S hogy rühellem ezt az egészet,
mert a váz nem gondolt egy merészet,
hogy hipp-hopp lelkesedjen à la pátosz,
mert azelőtt sok közük volt egymáshoz...

Mint a hívórímnek a válaszolóhoz?

Kb.

3. Ó, már megint méla-kórba estél – s mért?,
te meggondolatlan lány! Óvtad volna
magad az ilyen (~ csókos) csemegéktől inkább,
csitítgattad volna, mid úgy kalimpált...

Nahát, nahát... nagy hirtelen

Kilelt volna a szerelemhideg?

Dehogy, ezt is csak verseled.

- 4(-7): Elnézést...

elkészült tőlem a költészet.

(Mily szomorú: épp itt a középben.)

Szokása ez neki,

s mindig azzal fenyeget,

majd csak egy n-dik éjjelen

jön, ha jön meg.

